

N:o 139.

Af Herr Jöns Pehrsson: Angående föreskrift för uttagande af resterande krono-, kommunal- och andra dylika utskylder på landet.

Uti den af Kongl. Maj:t under loppet af Riksdagen ingifna nådiga propositionen till nya utsökningslagar och föreskrifter om fordringars utmätande har ingen skilnad blifvit föreslagen emellan enskildas fordringar eller krono-, kommunal- och andra dylika utskylder, i afseende på sättet för dessas utmätning. Ehuru i motiven till Lya Lagberedningens förslag det synes varit meningen, att den nya utsöknings- och utmätningsslagen ej skulle tillämpas för ofvannämnda utskylders uttagande eller utpantning; och inom det Särskilda Utskottet, som fått ofvannämnda nådiga proposition till behandling, har man varit nästan ense om, att nya lagen icke skulle vara tillämplig i afseende på nämnda utgifters uttagande, men varit förhindrad att föreslå något annat sätt än det förut gällande, då Utskottet ej har motionsrätt. Några bestämda föreskrifter för kommunalutskylders utpantning finnas icke i afseende på om den restskyldige skall betala utmätningsskostnader, liksom för annan skuld, men ett i Högsta Domstolen på en rösts pluralitet tillkommet prejudikat finnes, som tillägger utmätningssman fulla utmätningsskostnader för ofvannämnda utskylders utpantning. Beträffande kronoutskylder är väl stadgadt, att fjerdingsman skall biträda uppbördsman vid dylika utskylders uttagande, hvilket lär svårigen kunna tolkas så, att fjerdingssmannen är berättigad att göra utmätning ens för dylika resters uttagande. Då nu förutnämnda nådiga proposition endast antager kronofogdarne på landet som utmätningssmän, hvilket förslag pluraliteten i Utskottet omfattar, skulle det

å ena sidan blifva en ren omöjlighet i vissa delar af landet att förrätta alla exekutiva åtgärder, och å andra sidan skulle det för de betalnings-skyldige medföra så dryga resekostnader och utgifter vid utmätningar, som i dåliga tider mest förekomma, att arbetsklasserna och de mindre bemedlade skulle kunna blifva rent af ruinerade, om icke resterande krono-, kommunalmed flera sådana utskylder skulle kunna uttagas på ett enklare och mindre kostsamt sätt, än som föreslås i nya utmättnings- och utsökningslagen; och som det här är af största vigt, att bestämmelser i detta afseendet samtidigt beslutas och på det att Utskottet icke grundlagsenligt skall vara hindradt från att framställa förslag i ämnet, vågar jag hoppas att i anledning af ofvannämnda Kongl. proposition kunna väcka och få denna motion remitterad till Särskilda Utskottet, som behandlar utsökningslagarne.

Som jag vill hoppas, lära väl de flesta inse nödvändigheten af att enklare och mindre kostsamt sätt åstadkommes för här nämnda resterande utgifters utpantning, än hvad i nya utsökningslagen föreslås. De förenklade och mindre kostsamma sätt som kunde väljas äro, efter mitt förmenande, tvenne: ena är, att fjerdingssmannen fått till rättighet och skyldighet att utpanta och indrifva ofta nämnda utskylder, som torde blifva det allmännaste. Det andra vore: att lemna kommunerna frihet att inom sig utse viss person för dylika utskylders indrifvande; hvilket sätt man än beslutar sig för, så medför det betydligt minskade rese- och utmättningskostnader, än hvad som skulle blifva fallet om fogden, eller i bästa fall länsmannen, skall resa. Så olika förhållanden finnas inom särskilda orter, att tätt befolkade, välbergade orter icke ens hafva personliga kommunalutskylder och sällan rester att uttaga, då andra glest befolkade och fattiga landsdelar hafva stora personliga kommunalutskylder och stora rester att årligen indrifva till fattigvård, presterskap, folkskola m. m. I verkligheten tillgår det så på många orter, att fjerdingssmännen indrifva stora summor resterande kronoutskylder, der, så vidt jag vet, uppbördsmannen icke får tillgodoräkna sig utmättningskostnader; deremot för indrifning af kommunalutskylder utmättningsman oftast reser och beräknar sig fulla utmättningskostnader; och under innevarande vinter har inträffat i den ort jag tillhör, att en mindre välbergad arbetare, som försummat att betala bestämd afgift till prestaflöning, fått betala bortåt 50 kronor utmättnings- och auktionskostnader för uttagande af en afgift icke uppgående till 2 kronor. Att sådana bestående förhållanden måste ändras, torde ligga i öppen dag, liksom att i allmänhet fjerdingssmän eller annan utsedd person kunna uttaga berörda afgifter, då tillgång finnes i lösegendom och de befinnas ojäfviga.

På grund af det anförda vågar jag hemställa, att Riksdagen för sin del beslutar och i underdånig skrifvelse derom meddelar Kongl. Maj:t, för att få dess nådiga sanktion derpå:

För uttagande af resterande krono- och kommunal- samt andra dylika utskylder på landet, anlite utmättingsman kronofjerdingsmän, hvilka få rättighet och skyldighet in-drifva och utpanta dylika utskylder; derest kommunerna inom sig icke utse särskild person för dylika förrättningar.

Af förut omnämnda anledningar anhålles vördsamt, att denna motion blir remitterad till det Särskilda Utskottet, som behandlar utsökningslagen.

Stockholm den 28 Mars 1877.

Jöns Pehrsson.

N:o 140.

Af Herr A. Hedin: Om ändring af § 4 mom. 10 i Tryckfrihets-förordningen.

Mot det i nämnda lagrum meddelade stadgande att å hvarje skrift varde boktryckarens namn, tryckningsorten och årtalet utsatta, är intet att invända. Äfven om det ej vore ett behöfligt moment i det ansvarighets-system, som presslagen uppställt, skulle det ur annan synpunkt vara befogadt och önskvärdt.

Så mycket mera är att anmärka mot straffbestämmelserna för urakt-låtandet af ifrågavarande skyldighet: första gången 450, andra gången 900 kronors böter, tredje gången boktryckeriets förlust.

Att en ändamålslös stränghet satt sin pregel af orimlighet å dessa be-stämmelser, torde ock vara allmänt erkändt. Jag erinrar om, att i Konstitu-